

Miért is megy el Várpalotán egy tűzoltó favágónak?

A városban tűzoltásra még van, fejlesztésre nem is volt anyagi fedezet

Egyetlen városi tűzoltóságot sem kérdeztek meg, szeretne-e önkormányzati intézmény lenni, ez egy politikai döntés volt – mondja *Somogyi László* százados, várapalotai tűzoltóparancsnok, aki kollégáival együtt azzal is pontosan tisztában van, olcsóbb megoldást úgysem lehet találni annál, amint az elmúlt negyven évben ezt csinálták.

És akkor ez a rendszer most egy kicsit felemás lesz. Mert a képviselő-testületek szerepelnek, mint a városi tűzoltóságok alapítói, fenntartói, ám megmarad az országos szintű, kölcsönös segítségnyújtás: ha kell, „mások” területére is vonulnak majd.

Jobb helyzetbe semmiképpen nem kerültek. Várpalotán főleg nem, s ez nem rajtuk múlott.

Sokat fogyaszt és öreg

Veszprém megyében szépen, sorban „rotációszerűen” látták el, fejlesztették a különböző városok tűzoltó-parancsnokságait. Felújították a laktanyákat, póltolták a kiöregedő technikai be-

rendezéseket, járműveket. Igazából annyi pénz soha nem volt, hogy az összes tűzoltóságot egyszerre segítsék.

Amikor Várpalotára került volna a sor, a parlament az önkormányzatokhoz rendelte a tűzoltóságokat. Pedig már nagyon kellene a korszerűsítés. Tűzoltósági költségvetésből utójára a nyolcvanas évek közepén kaptak egy létrás autót. Új járművet azóta csak a várapalotai nagyüzemek vásároltak a parancsnokságnak. A kocsik átlagéletkora húsz év.

Autót cserélni kellene s hiányzik is: növekedett az úgynevezett vonulási létszám, ám nincs mivel a helyszínre menni. És előírás, hogy a laktanyában egy tartaléknak is maradni kell. Eddig szerencsére minden tűzhöz odaértek.

A javítás egyre többbe kerül, az öreg autók sok üzemanyagot fogyasztanak. A két vonuló jármű szervizelésénél július 1-jétől csak az anyagköltségre nyolcvanezer forintot fizettek ki.

A szűk költségvetés nem újdonság erre felé sem, a működésképtelenség veszélye minden évben újra és újra napirendre kerül. Aztán itt is elkezdik „tologatni” a költségvetési tételeket. Egyébként sem jutna

sok védőruhára, tartaléktöltőre, de még mindig ezzel lehet spórolni.

S a gépeket valakinek működtetni is illene. Nem hazugság, nem túlzás, amiért a tűzoltók a Parlament elé vonultak, vélekedik *Somogyi százados*. A hivatásos állomány átlagos fizetése havi nettó 22 ezer forint. Akik huszonnégy-nyolcvan-nyolc órás váltásban dolgoznak, kénytelenek más jövedelem után is nézni. Taxiznak, kőműves mellett segédkeznek, favágást vállalnak.

Az alapítvány a megoldás?

Ezen a lehetetlen anyagi helyzeten – várapalotai vállalkozók kezdeményezésére – egy alapítvánnyal próbálnak segíteni. A Várpalota Tűzvédelméért 05 Alapítványt a bíróság bejegyezte, a 150 ezer forintos alapítke mellé folyamatosan érkeznek a felajánlások.

Somogyi László – mint a kuratórium elnöke is – nem titkolja, jó az alapítvány, de mégis az lenne a megfelelő, ha nem kellene ilyenfel foglalkozni. Szervezéssel, levelezéssel, pénzügyi elszámolással. Végül is egysze-

rű: ha megfelelő központi támogatásban részesülne a tűzoltóság, nincs szükség alapítványra.

Fejlesztésben segítsen a régió

De nem részesül, így szükség van az alapítványra. A laktanyára ráférne egy tatarozás. A számítógépet is tudnák használni, s a híradó-ügyeleti helyiségre tapintatosan is csak az mondható, hogy elavult. A lista hosszú, még ha csak szerényen sorolja is az ember.

Várpalota önkormányzatában *Falussy Sándor* pétfürdői képviselő önálló javaslattal állt elő: azok a környékbeli települések is járuljanak hozzá a fenntartáshoz, ahova a palotai tűzoltók szükség esetén vonulnak. Az ötletet a képviselő-testület nem támogatta.

A parancsnok az elképzelésről nem tudott, bár ilyen formában nem is támogatná. A költségvetés meghatározásánál figyelembe veszik az ellátandó körzet nagyságát, az alaptévkénységet, tehát a tűzoltást, műszaki mentést, kárelhárítást ennek arányában finanszírozzák is.

Fejlesztésben viszont segíthetnének a környékbeli települések. Például egy célpályázat negyvenszázalékos önrészenek előteremtésében. Adna bele a város, a nagyvállalatok, az alapítvány s a régió önkormányzatai is. *Somogyi László* ezt már járható útnak tartja, ha a várapalotai képviselő-testület ilyen igénnyel keresné meg a községeket, azt ő is támogatná.

A hírügyeletes szobájában több tűzoltó is beszélget. Néhányukat taxiként ismerem. A híradópult valóban öreg. A parancsnok pedig mondja, már el is képzeltek, hova lehetne tenni a számítógépet, a programba beleírják a térképeket, vonulási útvonalakat, hát az milyen jó lenne. Igen, jó lenne. Szívem szerint annyi ezerforintost adnék a palotai tűzoltóknak, ahányszor ebben a riportban a „lenne” szót le kellett írnom. Mert nekik már az is jó lenne.

Ők eloltják a tüzet, ám az égető gondokat ki oldja meg?

Fotó: Korbély Barnabás

Ármás János